

El Registre Unificat de Maltractaments Infantils.

Una eina per als professionals

Núria Vilarrubias

Cap de la Secció d'Avaluació

Unitat de Planificació i Avaluació de polítiques i serveis

Secretaria d'Infància i Adolescència

En més d'una ocasió ens hem preguntat perquè som tan reticents a comunicar una situació de maltractament infantil quan això ens està convertint, d'alguna manera, en còmplices. La realitat ens demostra que això passa per diferents motius: molts cops per desconeixement; els professionals en contacte amb infants no són necessàriament experts en maltractament infantil. De vegades es tracta d'una por a fer més mal amb la nostra actuació. D'altres està motivat per l'acumulació de feina que resulta realment desbordant en alguns serveis. També, per què no dir-ho, per la por lògica a les conseqüències que pot suposar per a un mateix. I quan s'intenten implementar sistemes de registre com el que aquí us presento és possible que ens preocupi l'agilitat (m'impedirà informar d'una urgència amb rapidesa?) o la manca de destresa en l'ús de les eines informàtiques. O bé ens plantejem quins beneficis en podem obtenir o per a què em serveixen les estadístiques en el meu dia a dia.

Totes aquestes qüestions, dubtes, pors i desconfiances, han estat el nostre cavall de batalla en la construcció del Registre. A continuació, tot explicant-vos en què consisteix aquest sistema, miraré de dilucidar-les.

Què és el Registre Unificat de Maltractaments Infantils (RUMI)

El RUMI a Catalunya és, en aquests moments, un projecte de la Secretaria d'Infància i Adolescència (en endavant SIA) i de la Direcció General d'Atenció a la Infància (d'ara endavant DGAIA) al qual anomenem RUMI-Infància Respon. Aquest projecte té com a objectiu principal posar a l'abast de tots els i les professionals de la Xarxa d'atenció a la infància (salut, educació, serveis socials i cossos policials) un instrument en línia, comú i compartit, de suport en la gestió de les situacions de risc per detectar-les i prevenir-les, la protecció efectiva dels infants i adolescents que ho requereixin i la prospecció de dades per avançar en la recerca i el coneixement.

Història del projecte

Davant la manca de dades relatives al maltractament infantil per poder fer estudis prospectius del fenomen, la Xarxa europea d'observatoris nacionals d'infància (*l'European Network of National Observatories on Childhood*) va posar en marxa l'any 1999 una iniciativa que pretenia dur a terme un recull estadístic dels maltractaments infantils, a través dels sistemes nacionals d'estadística per comptar amb dades fiables i actualitzades.

Amb aquesta finalitat, va recomanar als estats membres que desenvolupessin registres nacionals unificats de maltractament infantil. L'Estat espanyol entoma la iniciativa l'any 2001, mitjançant el Ministeri de Treball i Afers Socials, també en part com a conseqüència del toc d'atenció que el Comitè dels Drets del Nen va fer a Espanya en rebre l'informe presentat sobre l'aplicació de la Convenció dels Drets del Nen, l'any 1999. En concret i textualment el Comitè "lamenta que no s'hagi prestat suficient atenció a la coordinació i la recopilació de dades" i "insta l'Estat espanyol a fer tot el possible per seguir les recomanacions contingudes... i abordar les qüestions que són motiu de preocupació...". Així doncs, des de Madrid s'inicia el desenvolupament del que seria el Registre Unificat estatal. Atesa, però, la descentralització competencial existent al territori espanyol, l'Estat ofereix a les diferents comunitats autònomes la possibilitat de desenvolupar el Registre Unificat, que haurà de reportar les dades als sistemes nacionals d'estadística i registre sobre maltractaments de menors.

Madrid elabora una sèrie d'indicadors i els distribueix segons la tipologia de maltractament a la qual van associats i segons la perspectiva d'àmbit des de la qual s'informa dels fets. No es vol, doncs, conèixer només nombres absoluts sobre tipologies de maltractament, sinó que, a més, es volen tenir dades respecte a indicadors que en permetin la recerca i l'estudi.

El Registre Unificat Central ens marca, doncs, d'entrada, una sèrie de paràmetres a partir dels quals es pot iniciar el nostre treball:

Quins són els objectius del Registre Central:

- Cobrir un buit important en el coneixement del fenomen del maltractament infantil que en l'actualitat cal aconseguir-ho, bàsicament, mitjançant els expedients de protecció i, per tant, a través d'aquells casos que passen pels serveis socials i, a més, amb un determinat grau de gravetat.
- Implicar, i no sols sensibilitzar, directament els professionals dels diferents àmbits d'atenció a la infància amb el fenomen del maltractament.
- Facilitar la notificació, fins i tot als professionals que no tenen informació inicial del sistema de protecció de menors.
- Unificar en un mateix material imprès la guia o el manual de detecció amb el suport físic de la notificació.
- Utilitzar el concepte de maltractament i les seves tipologies comunes.

Qui i com ha de dotar de contingut el registre:

El model espanyol, així com el de les altres comunitats autònomes (d'ara endavant CA), consisteix a informar als serveis centrals de les situacions de maltractament detectades a títol informatiu i de registre, un cop s'han dut a terme les actuacions adients per a la protecció de l'infant.

El Ministeri oferiria, però, absoluta llibertat a les CA a l'hora de decidir com fer-ho i amb quins mitjans decidia desenvolupar el RUMI sempre que respectés els criteris bàsics per poder intercanviar informació estadística.

Catalunya s'incorpora i entoma aquesta iniciativa l'any 2006. La Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, competent en la matèria, assumeix el desenvolupament d'aquest registre.

En el moment d'iniciar-se aquesta feina, Madrid no ofería cap aplicació informàtica per recollir les dades; d'inici, l'únic que ens podien aportar eren els fulls autocopiadors, utilitzats per algunes CA, per tal que els diferents àmbits poguessin notificar situacions de risc als serveis centrals i als serveis socials adients en cada cas, i segons l'organització territorial de cada CA.

Davant la inexistència d'una base de dades comuna, algunes CA ja havien començat a desenvolupar els seus propis sistemes de registre. Així doncs, per exemple, comunitats com Andalusia o Canàries disposaven d'un lloc web on poder fer les notificacions. Altres CA rebien les notificacions en paper i des dels serveis centrals es dedicaven a introduir-les en una base de dades.

Procés de desenvolupament del RUMI a Catalunya

A Catalunya calia plantejar-nos de quina manera faríem la recollida de les dades i, tenint en compte que preteníem que la introducció fos descentralitzada, calia també establir el mitjà per a l'accés des dels àmbits implicats.

El model canari presentava alguns inconvenients (per exemple, la comunicació de situacions de risc era anònima i accessible per a tota la ciutadania, sense cap mena de filtre), mentre que el sistema centralista utilitzat per algunes comunitats no era aplicable tenint en compte l'estructura del nostre Sistema de protecció ni ens semblava que aportés cap benefici clar per als professionals que havien de fer la comunicació. Aquest darrer punt era per a nosaltres un element clau que calia tenir en compte.

L'any 2006 el Síndic de Greuges elabora el Protocol marc d'actuacions en casos d'abusos sexuals i altres maltractaments greus a menors, que ens serveix de referència en tot el desenvolupament del projecte. Però no sols això, sinó que obliga a totes les administracions públiques implicades a col·laborar entre si per assolir sistemes de coordinació més eficaços, a establir protocols bilaterals entre els diferents departaments i a implementar el RUMI. Sota aquest paraigua s'inicia l'elaboració de protocols bilaterals amb la resta de departaments.

Amb tots aquest elements presents, iniciem el desenvolupament del RUMI a Catalunya.

Atès el protagonisme que calia donar als professionals dels àmbits implicats en l'atenció a la infància, un element fonamental d'aquest procés era la negociació amb els diferents departaments responsables. Els contactes s'inicien aleshores amb el Departament de Salut i s'acorda desenvolupar, en una primera fase, un sistema de registre per a la Xarxa pública d'hospitals de Catalunya. Salut ofereix la plataforma de construcció d'una bases de dades que permet crear el portal de Salut.

Tot i que s'acorden inicialment tota una sèrie d'indicadors mèdics i socials, finalment, i per diferents raons, l'aplicació que es construeix recull només les tipologies de

maltractament detectades i la gravetat associada, a modus de diagnòstic de la situació.

Finalitzat el procés amb Salut (un cop acabada la construcció, perquè ara calia iniciar la implementació, difusió, formació... a tots els hospitals), se'ns plantejava un altre repte: era necessari desenvolupar un sistema que fos accessible per a tota la resta d'àmbits i que acomplís totes les normes de seguretat necessàries.

Amb el decurs del temps, es comença a entreveure l'èxit escàs que el registre està tenint a les diferents CA que l'han posat en marxa. Tenint en compte la manera amb què està plantejat, notificació d'un cas a posteriori, els i les professionals ho perceben només com un augment de burocràcia i de feina que no els aporta res. És per això que aquí s'intenta cercar-li un valor afegit i es creen els EVAMI (equips tècnics de valoració del maltractament infantil) perquè puguin acudir en qualsevol moment en què es produeixi una urgència a l'àmbit hospitalari. Per tant, es pretén que el Registre sigui utilitzat pels professionals per a l'activació d'aquests equips. La realitat és que, en crear-se els EVAMI, abans de tenir implementat el registre, els hospitals sol·licitaven a la DGAIA la seva actuació telefònicament amb la qual cosa el Registre no aportava cap novetat per si mateix. Una cosa sí era novadora, la detecció d'antecedents. Cada cop que algun professional d'un hospital fa una comunicació al Registre, aquest cerca a la base de dades si aquest infant ja té alguna altra comunicació i informa l'hospital mitjançant un número (el número d'antecedents). Aquest avantatge, que ens sembla crucial a l'hora de fer prevenció i actuació precoç, queda molt limitat mentre l'únic àmbit informador sigui la Xarxa hospitalària. És per això que un dels objectius fonamentals del projecte RUMI-Infància Respon es dotar tots els professionals d'una mateixa eina compartida. Per què ens entenguem, cal que tots els agents socials implicats en el tracte amb infants i adolescents puguin anotar allò que els preocupa en una mateixa llibreta a fi de compartir aquesta informació en temps real i que puguem actuar amb la màxima informació en cada situació.

Amb aquest repte per endavant, la DGAIA estableix un conveni amb l'Institut de Recerca per a la Qualitat de Vida de la Universitat de Girona (IRQV) perquè ens ajudi a conceptualitzar com ha de ser aquest registre i amb quin mitjà el podem implementar. La idea no és tan crear un registre unificat, que també, sinó desenvolupar un model nou per a la prevenció, la detecció precoç, la millor coordinació, el recull de dades estadístiques per a la prospecció, la recerca i la millora del coneixement.

A més de tot això, calia tenir en compte dos elements fonamentals: un era el canvi de paradigma proposat per la SIA, la nova mirada vers la infància i l'adolescència que pretén ampliar l'objectiu i deixar de mantenir el focus fixat en la infància i l'adolescència en risc per passar a preveure les necessitats de tota la infància. Considerar la infància com a ciutadania activa i com a subjectes de drets és un dels objectius principals de legislatura de la Secretaria d'Infància i Adolescència. L'altre element era l'objectiu de la SIA: implementar sistemes d'assessorament als i les professionals.

A fi d'iniciar el treball amb l'IRQV, la DGAIA constitueix la Comissió RUMI, integrada per juristes, psicòlegs, metges i treballadors socials de la DGAIA i de la SIA.

Després d'haver tingut accés a la informació respecte al projecte espanyol, al de les diferents CA i a les directrius europees, i després d'haver-se reunit amb la Comissió RUMI per tal de copsar l'essència de l'encàrrec, l'IRQV ens proposa un model que consisteix, bàsicament, a disposar d'una pàgina web, d'accés per tant universal, mitjançant la qual els i les professionals dels diferents àmbits poguessin dur a terme diverses accions amb el sistema. Una de les accions més novadores que aportava la proposta és poder utilitzar el sistema per a la consulta de casos (reals o simulats) per tal que aquest retorni una valoració del risc detectat en la situació, exemplificada en forma de semàfor.

Sobre la base del model proposat, comencem a treballar en el que havia de convertir-se en el projecte RUMI-Infància Respon.

Perquè RUMI-Infància Respon

Aquest nom obeeix a diferents raons. D'una banda disposàvem ja d'un projecte RUMI, que era el que s'havia desenvolupat amb els hospitals i calia fer-ne la distinció. D'altra banda, la DGAIA havia posat en marxa un servei anomenat Infància Respon gestionat per la Unitat de Detecció i Prevenció del Maltractament Infantil (UDEPMI). Aquest servei ofería els punts següents:

- Protecció immediata davant el maltractament i el risc social greu.
- Servei públic d'atenció permanent: 24 h / 365 dies l'any per a tot Catalunya.
- Equip interdisciplinari: psicosocial, mèdic i jurídic.
- Informació, assessorament i detecció de situacions problemàtiques infantils amb l'objectiu de prevenir conseqüències de risc per als infants i adolescents.
- Activació dels equips de valoració del maltractament infantil (EVAMI) i dels altres equips especialitzats (equips d'atenció a la infància i l'adolescència (EAIA) i equips tècnics dels centres d'acolliment).
- Activació dels protocols d'actuació establerts per a situacions de maltractaments infantils.
- Coordinació i comunicació interinstitucional immediata amb Salut, Justícia, Educació i Mossos d'Esquadra per a una resposta ràpida i experta davant el maltractament infantil.

Vàrem pensar aleshores que el web Infància Respon era part d'aquest servei que permetria, a més:

- Crear un sistema útil elaborat conjuntament amb les parts implicades i amb un suport tecnològic integrat, comú i compartit pels professionals.
- Evitar omissions d'intervenció, especialment davant situacions greus.
- Fomentar la detecció precoç del maltractament infantil.
- Facilitar la prevenció de les situacions de risc social d'infants i adolescents.
- Potenciar el treball en xarxa i la implicació dels serveis.

- Fer visible la responsabilitat i la cooperació de la comunitat i les institucions vers el maltractament infantil.
- Permetre estudiar el fenomen i definir línies d'acció en les polítiques socials d'infància.

Una de les premisses per a la conceptualització del projecte era centrar-se en les necessitats dels professionals usuaris finals i adaptar-se al seu llenguatge. Tocava, doncs, revisar els indicadors del RUMI-Madrid i donar-los un nou punt de vista. Així va ser com els indicadors van deixar de ser-ho per convertir-se en observacions, és a dir, fets que les persones usuàries, des de la seva perspectiva professional, podien veure en els nens o en les seves famílies (per exemple, deixàvem de demanar al mestre que detectés indicadors de maltractament, i li demanàvem només que ens informés d'aquells fets que observava i que li preocupaven).

Una altra feina important va ser el desenvolupament dels algorismes, els quals han acabat anomenant-se Mòdul de Suport a la Gestió del Risc (en endavant MSGR), un sistema de valoració del risc, totalment novador en l'àmbit europeu i m'atreviria a dir mundial. Mitjançant el recull d'observacions aportades per la persona que presencia aquella situació, el sistema elabora una resposta relativa a la valoració que fa del cas: quant a la valoració del risc, la tipologia de maltractament detectada i el risc de produir-se nous episodis de maltractament. Amb aquesta informació el sistema també recomana a la persona usuària quina és l'acció més adient a dur a terme.

Només per si mateix, el MSGR suposa un gran avenç pel que fa a la prevenció, ja que és una primera aproximació que permet disposar d'un sistema comú de valoració del risc, quelcom fonamental des del punt de vista dels sistemes de qualitat en el servei.

La idea en tot aquest procés havia anat evolucionant per convertir-se en la pretensió de crear un web temàtic de la infància i l'adolescència. Els punts claus del projecte RUMI-Infància Respon eren els que es detallen a continuació:

- Construir un web que faciliti l'accés de la ciutadania (pensant també en els professionals de l'àmbit privat), utilitzant el MSGR per consultar casos en la seva vessant de simulador (el sistema fa una valoració del risc i orienta cap a l'actuació més adequada).
- Construir un entorn amable per als professionals que els faciliti la recerca, la informació, l'assessorament, la coordinació amb la xarxa i la notificació amb la DGAIA.
- Aprofitar l'ús de les noves tecnologies per connectar la xarxa de professionals implicats a la infància i l'adolescència.
- Facilitar l'entrada al sistema a través de connexions amb les aplicacions de cada col·lectiu de professionals de la Xarxa pública, mitjançant canals de comunicació anomenats web service. De moment està previst connectar el SIP de Mossos, el XISSAP dels serveis socials de la Diputació de Barcelona, el portal de Salut i el Sistema d'informació de la DGAIA. El sistema està, però, també preparat per si cal la incorporació d'altres aplicacions que es desenvolupin en el futur.

- Disposar d'un sistema de registre únic dels maltractaments a Catalunya als efectes de:
 - Prevenció (detecció d'antecedents, no sols de registres de l'infant, sinó també de les persones adultes relacionades, tant a RUMI com al Sistema d'informació de DGAIA).
 - Estadístics: de recerca, prospecció i planificació de polítiques públiques.
- Poder tenir una eina de comunicació compartida per la xarxa i en línia.
- Disposar d'un sistema d'assessorament als professionals.
- Disposar d'un sistema d'accés per a la participació de la infància.
- Evitar omissions d'intervenció davant de situacions greus.
- Potenciar el treball en xarxa i evitar centralitzacions innecessàries.
- Optar per un sistema de base de dades integrat.

Per tal que tot plegat fos efectiu, una altra gran línia de treball consistia a convertir el projecte en un projecte interdepartamental comú. Era fonamental determinar de cada àmbit quines eren les necessitats principals i quins valors podíem afegir al sistema que els fossin útils.

Primer, es va dur a terme una feina de consens de les observacions aplicades a cada àmbit d'actuació. Després es van copsar les seves necessitats i es van negociar els termes del projecte. En aquest sentit es van implementar funcionalitats, com el fet que, mitjançant el sistema, les persones usuàries podran fer un seguiment de les accions que els SSB o la DGAIA han fet en el cas o, per exemple, els Mossos d'Esquadra podran utilitzar el sistema en el si d'una investigació policial, o bé les persones usuàries d'educació rebran un correu electrònic cada cop que hi hagi informació nova relativa al cas que han comunicat, o l'explotació estadística de les dades que han aportat des del seu àmbit.

Per tant, i en resum, s'ha posat en pràctica un model de gestió del projecte basat en el lideratge interdepartamental i compartit, i en la construcció consensuada com a valors afegits. Aprofito aquest punt per ressaltar que totes les persones amb qui vàrem contactar dels diferents departaments, incloent el mateix DASC (amb l'Institut Català de Serveis Socials) i la Diputació de Barcelona (mitjançant l'Àrea de Benestar Social), han estat claus i la seva col·laboració ha estat cabdal en la consecució del projecte. Davant les pors inicials, a causa de la importància de la projecció externa que tenia el projecte, a cada pas que hem anat fent he estat gratament sorpresa per la resposta obtinguda. Tots han entès el projecte, l'han compartit amb nosaltres i ens han facilitat enormement la feina.

Com convertir-ho en una eina comuna i compartida

En tot aquest procés només ens faltava un pas i era poder dir, de veritat, que havíem construït un sistema de valoració del risc comú i compartit.

Amb aquesta finalitat, s'ha obert recentment un procés de participació en la validació del mòdul. Hem fet proves amb 91 experts entre membres dels equips d'atenció a la infància i l'adolescència (EAIA), els equips de valoració del maltractament infantil (EVAMI), la Unitat de Detecció i Prevenció del Maltractament Infantil (UDEPMI), els equips funcionals d'infància (EFI), els equips tècnics de centre d'acollida (ETCA) i els professionals dels serveis socials bàsics (SSB) dels quals hem recaptat la seva opinió. Obrirem també el sistema a 419 persones usuàries externes (professionals de diversos àmbits, com educació, salut, serveis socials i cossos policials) que han mostrat el seu interès a participar en les diferents sessions de difusió del MSGR que hem dut a terme. Recollirem i implementarem les aportacions de tots plegats per tal d'arribar als estàndards de consens que ens hem proposat.

De les sessions de difusió, del contacte amb els companys i companyes de la xarxa que dia a dia estan treballant amb infants, i de les sessions de treball dutes a terme amb els experts, han sorgit qüestions molt interessants:

- Ens hem adonat que quan una eina està pensada per professionals i per als professionals, un cop la poses a les seves mans adquireix vida pròpia. En aquest sentit, ens va sorprendre veure com els professionals coincidien a trobar-li usos en els quals l'equip del projecte no hi havia pensat i que realment ens fa reflexionar sobre les possibilitats i la volada que podria arribar a adquirir. Per exemple, poder utilitzar el MSGR per treballar amb les famílies, per treballar amb els i les adolescents, fer-lo servir com a eina de treball en les reunions de coordinació amb les escoles...
- El mòdul preveu un apartat de factors de protecció i de resiliència referits als infants. La pretensió d'aquest espai era fer-lo servir només com a toc d'atenció cap als professionals en relació amb els aspectes positius que hi ha en tota situació de risc i sobre els quals cal construir el pla d'ajuda. En aquest sentit, els companys i les companyes ens van fer reflexionar sobre la necessitat d'afegir els factors protectors referits als progenitors o guardadors i sobre la conveniència que aquests elements protectors computessin en positiu en les fórmules aplicades en el MSGR. Sobre això hi hem donat moltes voltes i concloem que, pel que fa al moment actual, no es pot considerar aquesta possibilitat, ja que, tal com està concebut, el sistema pretén facilitar la comunicació de les situacions en els primers estadis de la detecció, és a dir, quan encara no s'ha fet un estudi del cas en profunditat. A més, s'ha hagut d'arribar a un equilibri entre la informació aportada i la facilitat en l'enviament. Tot i així, ens han fet veure que caldrà desenvolupar un MSGR per als professionals que els permeti utilitzar el sistema amb les dades obtingudes en l'estudi del cas i en el qual els factors de protecció tinguin un paper en els algorismes, el que en diríem un mòdul expert.

A hores d'ara, estem ja incorporant millores fruit de les aportacions dels experts i de la mateixa Comissió RUMI. Això vol dir que es tracta d'un projecte viu que ha d'anar aprenent de si mateix i evolucionant cap a sistemes d'intel·ligència artificial més sofisticats i, si més no, s'ha de sotmetre a una revisió periòdica i a una avaluació continuada.

El model de participació

Fins aquí us he descrit el procés seguit per a la conceptualització i construcció del model de prevenció, però, tal com comentava, el web temàtic Infància Respon pretén estendre la mirada a tota la infància. Cal, doncs, desenvolupar el model de participació de la infància dins del web.

A partir d'ara, hem de pensar en què volem que sigui el model de participació de la infància dins del projecte global Infància Respon, és a dir, comptant amb el Telèfon de la Infància que hi ha al darrere i al qual es pot donar també un enfocament nou. Cal desenvolupar el web temàtic per tal que es puguin implementar continguts d'interès per a la mainada, en relació amb el coneixement, la formació, l'esport, el joc, l'ús de les tecnologies, l'art, la cultura... donar acompliment a la difusió dels drets que la Llei dels drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència estableix . Cal pensar com poder utilitzar l'eina per comptar amb l'opinió dels infants i dels adolescents en qüestions concretes (participació reglada) i com donar-los un espai d'expressió lliure. Aquest serà, però, un altre projecte.

Tornem a la pregunta inicial

En fer el sistema, ens hem plantejat tots aquests factors que dificulten la comunicació de situacions de risc o de maltractament. Per això, pensant a facilitar la feina als professionals que dia a dia han de lluitar a primera línia, hem mirat de desenvolupar una eina que compleixi els punts següents:

Que no m'obligui a definir-me sobre el maltractament, només dic allò que observo i si ho considero, de forma subjectiva, més o menys greu. El sistema m'indica, amb les dades que li aporto, quina valoració en fa, fins i tot quan no cal una intervenció especialitzada, però em permet, en qualsevol cas, acabar fent allò que com a professional considero adient. Si no es tracta d'una urgència, ho puc informar quan tingui una estona de calma, amb la tranquil·litat que, si el sistema detecta antecedents a RUMI o a Síni@ (Sistema d'informació de la infància i l'adolescència en el qual consten els expedients administratius oberts), la DGAIA m'informarà de la importància d'aquests antecedents i de l'actuació que s'escau. Es tracta d'un sistema senzill, intuïtiu i que utilitza la forma de fer de moltes pàgines de compres per Internet, utilitzades avui dia per molta gent. Cal deixar clar que no es tracta d'una denúncia, senzillament és una comunicació que garanteix la confidencialitat de les dades. A més, en cas d'urgència, el sistema funciona amb observacions mínimes per poder gestionar la notificació amb agilitat. Estic informant en temps real del cas que em preocupa i, també en temps real, rebo informació de si hi ha antecedents (algun altre company de la Xarxa ha comunicat una situació que li preocupa respecte a aquest infant o als seus pares o guardadors). Fer la comunicació mitjançant el sistema em dóna la tranquil·litat que tinc les espatlles cobertes si la informació que jo tenia és clau per a l'actuació en el cas, perquè l'he compartit amb la Xarxa. I, finalment, dir que amb l'explotació de les dades recollides en el Registre es poden fer estudis de recerca: establir perfils i tendències, correlacionar indicadors amb tipologies de maltractament i detectar-ne les rellevàncies, preveure les necessitats que sorgiran en funció de les tendències detectades i planificar la despesa pública a cada territori d'acord amb la realitat detectada.

El coneixement empíric reverteix en la nostra feina diària, bé confirmant que allò que fem és el correcte, bé per desmuntar teories o fer-les avançar per camins nous.

I tot això pensant sempre en el que a tots ens importa que és, en definitiva, el benestar i l'interès superior dels nostres infants.